

Laiuse Koguduse Teataja

Nr. 3 (8) III. aastakäik	Ilmub tarvidust mööda.	10. detsembril
	Wastutaw toimetaja ja wäljaandja õp. J. Järwe Laiuse kirikla.	1933 a.
	Mu olgu Jumalale kõrges!	Hind 10 senti.
Sisuford: Armastuse laul. Issanda armulaud. Pühapäewa töö. Kes võib meid lahutada Kristuse armastusest. Koguduse täiskogu koosseis. Laiuse koguduse liikmemassutabel. Teadmiseks koguduse liikmetele. Meesepidamiseks koguduse liikmetele. Waimulik laulupäew Laiusel. Ewang. nädala lattu.		

Armastuse laul.

Kui ma inimeste ja inglite keeltega räägiksin, aga mul ei oleks armastust, siis oleksin mina wast, mis kumiseb ja kelle, mis heliseb

Ja kui ma võiksin prohiweti wiisil rääkida ja teaksin kõiki saladusi ja mul oleks kõik tundmine ja kui mul oleks kõik usk, nõnda et ma mägesid asemelt ära tõstaksin, aga mul ei oleks armastust, siis ei oleks minuist ühtegi.

Ja kui ma kõik oma wara ära jagaksin ja kui ma oma ihu annaksin ära põletada ja mul ei oleks armastust, siis ei oleks minul sellest ühtegi kasu. Amen.

(I Kor. 13, 1—3)

Üks wana Rooma legend jutustab, et ühe maawärsimise järel tekkis Rooma linna südames kohutaw kuristik. Hirmunult waataskid sügawusse linna elanikud, kartsid, kas see neid kõiki wiimaks ei neela. Kõikide nõu oraaklilt, mida teha. See ütles: Kuristik kaob, kui Room sinna oma parema heidab, kuristikku paiskab parema, mida tal anda on. Seda kuulis üks õilsahingeline noormees. Juba lapsepõwest alates ta oli harjunud kuulma, et kõige parem, kõige wäärtuslikum Roomas on sõjariistad, wähtsus ja mehine meel. Ta pani selga sõjariisted ja võttis kätte relwad, istus oma ratsahobusele ja kihutas surma-hauda, mille järel sügawused täitusid ja kuristik kadus.

Tekitwad tihti kuristikud rahwaste ja riikide elus. Inimkonna wiisa wõitlustee on wiinud üle kuristikude. Need sügawad lõhed ja praod on ahwardanud häwitada sajanõude ja aastatuhandete wõitluswilja.

Itka jälle on pidanud tulema paremad rahwaste keskest, kes walmis on ohwerdama olnud end, et kaotaksid kuristikud ja ahwardawad lõhed.

Nad tekitwad ifegi inimese hinges, kus käimas on wõitlus, walguse ja kurjuse wahel. Ei ole weel wananenud jurematu Goethe tunnistus: Kaks hinge elawad igas inimeses.

Kuristik awanes 9 aasta eest ka meie rahwa elus ja ahwardas neelada rahwa õnne ja wabadust. Samuti 15 a. eest. Seal tulid kodumaa pojad andsid oma parema, oma truuduse, wapruse ja andsid oma elu...

Seft ajast on selgem meile kui enne, et peame olema walmis, et rahwas, kes elada tahab peab alati walmis olema andma oma parema — selleks on tuhanded mehed ja naised, ustawad kodukaitsejad sidunud end püha töötusega, olla walmis igal ajal ohwerdama end kui awanema peaks kuristiku suu...

* * *

Muinaslugu kõneleb ka kahest saarest, mis muiuste olid suuremaks hädahoofs igale mereõbitjale. Laetvad hoidsid neist eemale, sest kes nende lähedusse sattus, sel ei olnud pääsu...

Uhel nendest oli imelik võim, et kistus magneedi jõul laetvast välja kõik naelad ja needid, millega laetva palgid ja osad üksteisega kinnitunud olid ja lagunes laetv koost ning jagunes osadesse. See oli iga laetva õudne saatus, kes selle saare piirkonda jõudis.

Teist saart aga ümbritsesid kardetatavad weealused kaljud. Sealt saarelt kostis kütteskatv sireenide laul. Ükski merimees, ei suutnud seda kuuldes walitseda enese üle, waid juhtis laetva sinna, kus helises laul, kuid enne kui jõudsid laetvad sadamasse, nad hukkufid weealustel salakaljudel.

Nende kahe saare wahel hõljub praegu ka meie rahwa elulaetv. Waritsewad hädahojud nii siit kui sealt...

Kas ei ole see nagu **lammutatv magneedi** jõud, mis meie rahwa elus on püüdnud häwitada ja kaotada kõike, mis ühendab, loob ja kottu liidab, et oleksime **üks** rahwas, sel ühised sihid ja aated. On tegutsemas ja on liikwel jõud, et jaguneks osadesse see laetv, mis meid lainte harjal kandma peab, nii et langeksid välja kõik naelad ja needid ja laintel weel hõljuks ainult laetva palgid ja luugid ja ifegi pääste-paadid pilbasteks puruneks. Et oleks weel ainult näha üffitud sihid ja hutwide rühmad... See on selle surma saare needus ja wanne.

Uga ka teisel saarel pole pääsmist, kus laetv weetlewate helide saatel läbi lainte hufatuse kaljudele tormab, et rutem jõuda sinna, kust tulewad weetlewad helid ja laulud, millele külmaks ei suuda jääda, ifegi tormides karastatud mehed. Sellest saarest möödudes sidus greeka kangelane Odysseus end laetva masti külge, et kuulda seda laulu, kuid siiski mitte hukkuda. Selleks pidi ta aga oma laetvameeste kõrwad wahaga finni toppima, et nemand hukutatvat laulu ei kuuleks.

Kuid Orfeus leidis hädahoju wältimiseks teise tee. Sellest saarelt möödudes, ta laulis ja mängis oma kandlel kaafakistutwa-

malt ja ilusamalt, kui oli fireenide laul, nii et surmasaare weetlewad helid sellesse kahwatult sulafid ja kadufid...

Ka meie rahwa elulaetva kostatvad **fireenide saare** meelitatvad lauluhelid, mis kutsutvad sadamasse laetva, kus oleks rahu tormide eest ja iial ei waikiks meeltülendaw laul. Tuul kannab me kõrwu neid helifid idast ja läänest... nii paljudele tungib südamesse see fireenide kutse... selles on lubadus, selles on tõotus ilusamast elust ja paremast õnnest, kui aga oma laetva sellele saarele juhiksime. Uga ometi wiib sinna saarele tee ainult üle hufutawa surmawälja.

Kuidas hoida end selle kindla surma ja kadu eest, mis meidki selles saarel paratamata waritsseb? Kas üffi juletud suuga ja finnitopitud kõrwadega wõi kõiega, mis kindlalt masti külge seob, nagu tegi seda Odysseus? Wõi wõttes kätte Orfeuse helisew kannel, mis waikima paneb fireenide saare weetlewa laulu?

Ma arwan, me walime wiimase tee. Meie rahwa elu laetwalt peab kostma laul, **ilusam ja südamesse tungitvam**, laul õnnest ja lootusest, millele elada tahab me rahwas ja jääda ustawaks elus ja surmas.

See on laul armastusele, mis meid ühte kõidab ja ka waikese rahwa suureks ja tugevaks teeb.

See laul armastusest helises kõige wõimsamini ka apostli suus. Nende helide waldkonda tahame astuda, et nad sulataks ja sumbutaks enesesse kõik surma saare hufutatvad hääled. Nendes selgub meile, mis on meie **rahvuslik paleus**, meie olemise mõte ja eesmärk. Kust otsime seda, kas üffi teaduse, kunsti wõi kultuuri teenimises, wõi üffi wõimule ja forrale rajatud elualustest, walitsust suurusest ja hiilgusest? Kui see ainult nii oleks, siis oleks meie elu ometi waene ja wilets. Meil oleks küll kuldsed kandlel, mille keeled aga ei helise. Meie wõime inimeste ja inglite keelttega kõnelda kodumaast ja rahwast ja kohustest, nende wastu, kui meil ei oleks aga armastust, siis oleksime ometi nagu wass, mis kumiseb ja telluse, mis heliseb. Ei saa aga armastust ilma ohwrita olla. Sellepärast meie wõidu ja õnnistuse laul on ohwer, enesefalgamine ja teiste teenimine. **Ja nii taua, kui Gesti rahwa suus ei kustu see laul, on meie päralt elu ja wõit.** Ei saa meile siis surmaks ja kaduks fireenide meeli-

tavad helid. Eneseohtverdamine ja üldjuse teenimine on ilusamad Jumala kingid elada tahtvale rahvale.

Kui me võiksime prohtveti viisil rääkida ja teaksite kõik salajasel asjal ja oleks kõik tundmine ja oleks usk, mis mägesid paigalt tõstaks, aga meil poleks armastust, siis ei oleks meist ühtegi.

Meie teadus ja tehnika lubab meil tõusta isegi stratosfääri kõrgustesse ja avada uusi vaateid ilmaruumi saladustes, kuid ühe sõnumi tootvad nad seal ülevalt alla: seal valitseb õudne külmus ja hingamifets õhku ei ole.

Meie rahva paleufets olgu: saada rahvaks, kelle elu on rajatud Jumala igavese tõe ja armastuse vankumata alusele, et täide läheksid vana lauliku sõnad: „Et meie maal au elaks; Heldus ja tõde tuleksid teine teisele vastu; Õigus ja rahu annavad teine teisele suud. Tõde kasvab maa sees üles ja õigus vaatab taevast maha“.

Meie vajame uut elu, uut elavat elu. Meie ei vaja astronoomilisi tõendusi ja kirjeldusi kevade kohta, meie tahame kevadet tunda ja üle elada. Sügavam elu õnn ja rõõm ei ela külmas mõistuses ja kuitvades seaduse normides, vaid soojalt tustutvas inimese südames. Igatsen hing ja soe süda kannab inimese päitese poole.

*

Püha Helena kaljusaarel, keset vahutavat ookeani, lahutatud ilmast — mererannal ütles Napoleon oma sõbrale krahvi Montolonile: „Aleksander Suur, Caesar, Karl Suur ja Mina, oleme asutanud suuri riike ja rajanud oma vaimu loomingu väetõimule. Jeesus on ehitanud oma riigi armastusele ja veel täna on tuhanded tema eest valmis minema furma. Mina suren enne aegu ja minu ihu antakse maa mullale uuesti tagasi. See on suure Napoleoni tvari saabutu saatus.“

Milline vahe on minu viisuse ja Kristuse igavese riigi vahel, keda kuulatakse, armastatakse, keda kummardatakse ja kelle valitus laotub üle terve maailma“.

Kui tahame seisma jääda sajandite katsumistes ja tormides, tuleb ehitada armastuse alusele elu.

*

Meie tunneme palju ilusaid laule, aga ei ole ilusamat, kui apostli laul armastusest. Nii nagu Jumala armastus iial ei väsi, nii ärge kustugu armastuse laul meie südames ja suus.

See laul saatu meid töös, mures ja rõõmus, nii kaua kui rännata tuleb fiin kaduvas ilmas.

Seda laulu laulis ka inglite foot Betlemma väljal jõululapse sõimest hälli kohal.

Tertvitagem selle lauluga üksteist jälle lähinevatel jõulupühadel ja lahutava aasta viimisel tunnil!

Õp. S. Särve

Isjanda armulaud.

Oma viimisel lahumisõhtul seadis Jeesus Püha õhtusöömaaja. Õnnistegija tahtis anda jüngeritele ja kõigile oma järelkäiatele mälestussöömaaja, mis on saanud ristikoguduses pühaks sakramendiks.

Püha õhtusöömaag on rohkem kui ainult mälestustalitus. Ta on vaimline osajamine Jeesusest Kristusest, kes ütles enese kohta: „Mina olen eluleib“. Pihtist ja armulauast ofatõdmine on iga tõlise ristiinimese ja korrallitu koguduse liikme tunde-märk. Ei saa ette kujutada elavat usuinimest ilma selleta.

Iga koguduse usulise elatuse üle tuleb otsustada selle järele, kui palju on temal liikmeid, kes osa võtavad armulauast. Armulaual käimine ei või olla aga üfji välispidise tombe täitmifets, vaid

tõsifets talitufets, mis igatühte peab Kristusele lähemale viima. Jeesus kannatas ja suri maailma patu pärast. Ta suri, et lunastada meid kõiki patu orjusest ja vabastada pimeduse ahelatest. Kristuses on pattude andeksandmine kõigile, kes usuvad temasse ja vabaks saada tahavad oma süüst.

Inimene, kes rahul on enesega ja ei püüa paremaks saada, on surunud ja hufatusele määratud. Palve on usuhingamine. Iga inimene, kelle hingamine seisma jääb sureb paratamatu. Inimene on kaugel Jumal täiusest, on puudulif ja efolif. Datutõdmine, on tõsise usuelu algus.

Meie, kui ristiinimesed võime tänulifud olla, et Kristus meile meie süüd andeks annab, kui me seda südamest igatsame ja palume. Meie usume

ju pattude andeksandmist, nagu jeda ühes apostliku usutunnistusega finnitame.

Kui sagedasti keegi Issanda armulauale läheb, on igaihe enese otjustada küll, kuid see enam ei ole forralik foguduse liige, kes püha altari sakramendist pikemat aega osa ei võta. On iseenesest mõistetav, et iga foguduse liige **iga aasta** Issanda armulauale peab käima ja tarvidust tundma Jumala armu järele. Mitu korda aastast keegi armulauale läheb, see on tema enese otjustada ja oleneb igaihe uulistest tarvidustest.

Igaüks peab parandusega algama enese juurest ja end Kristuse lähedusse andma.

Ei ole üleliigne meeleletatada, et iga foguduse liige on leeridõnnistamisel Jumala ees pühaliku töotuse anuud ustavalt ja forralikult otjavõtta ka Issanda armulauast. Kes Jumala ees antud pühaliku töotust ei täida, see idugataffe ära kui truudufeta sulane. Kes aga ustavaks jääb, sellele annab Issand elukrooni.

Bühapäeva töö.

„Kaugel taeva äärel udu viirud,
Ega tea, ehk tuleb vihmadeft,
Sellepärast lapsed, lähme kofhe,
Küüni viime saod saju eeft.
Jäävad märja kätte nad, siis üle
Kuuekümnne krooni kahju seft.“

Maanteel rahvas ruttas kirikusse,
Küüni ees tööd tehti kiiruga.
Kuumalt paistis päike, pilve rünka
Nähti veefikaarel fertiivat:
„Kähku, kähku! kõigest seitse saadu
On weel ainult siise ajada.“

Peremees nii rääkis oma perele
Bühapäeval armsal, ilusal.
Algipäeva toimetuste töttu
Meeles polnud kolmat käsku tal.
Bojad, tütrede, ehki vastu tahtmist,
Ufustivad tööle õhinal.

Tormi tuule vihajemal võimul
Pime pilve lendes lähines.
Eespool piffe fangeid fargatufi
Juba tulid tibat tuisates,
Peremees kuid rõõmus, rahuline,
Seft kõik heinad olid küüni sees.

Taevast fähivis välku välgu järel'
Kõivas, kohutatvas färinas.
Vihma valas, nagu kallaks kapast.
Korraga kõu küüni rakkatas.
Peremees nüüd eemal kurtis, ägas; —
Heinad olid lausa leekimas.

Aug. Sommer.

Kes võib meid lahutada Kristuse armastuseft?

Surnute püha jutluse kokkuvõtte (26. nov.).

Left Room. 8, 35—39.

Mererannal asus üks kalurite küla. Oli pime sügisõõ. Alendest vilkuvad tumedad tuled tunnis-tasid, et seal elavad inimesed ja ei uinu weel. Väljas mõllas hirmus torm — pilve rünkad jootsid taevast kihutatades üksteist mettikult taga.

Korraga kuuldu mere poolt rakkatus, mis kostis rannale ifegi läbi tormi ja mere kohina. Snimesed jootsid majadest välja, fogufid kohunult mäsfatva mere kaldale. Kiljatused, häda ja ahas-tushüüded saatsid ehmunud inimesi, sellede omaks-est paljud merele olid laevaga sõitnud ja keda hirmuga juba oodati.

Rannikuelanifud mõistsid et see oli huffutva laeva ragin, kuid mettif lainte mõll ja pillane

pimedus ei lubanud ühelgi päästepaadil merele sõita.

Mõne aja pärast märgati, et vahutatavad lained mingi tumeda fogu kaldale paiskasid. Mõndi vaatama ja leiti, et need on kaks ühtefootud noortmeest, kes sealt külast merele olid läinud ja keda lained kaldale uhtufid. Elluäratamise katsed andsid tagajärgi — nad jutustasid, mis juhtunud oli.

Kui laev hävitatavast tormist aetuna üsna todu lähedal vastu weealust kaljurüingast purunes ja vajuma hakkas, siis need kaks sõpra võtsid kõie ja sidufid end ühte ning ütlesid: kui sureme siis sureme ühesfoos, kui aga pääfeme, siis pääfeme ka ühes-

foos. Argu lahutagu meid ei surm ei elu. Nende sõprus pidi olema tugevam, kui surm.

Ka meid kaduvald inimesi on sidemetega köidetud ühte. Nii palju on sõpruse, truuduse ja armastuse sidemeid elus. Juba väikest last sidusid ema armastuse kuldised paelad ja eluteel rännates oli mõnda, mis köitis võitleja ja kannataja inimese hinge tuhande õnne ja rõõmu külge. Sidusid armastaja huultega fofistatud töotuse sõnad, köitis esimese armastuse püha igatsuse tuli, köitis nooruse kehvade õnnehõiskesed ja walutatava südame kurbusse õhkesed.

Ühendamis ühised lootused ja võitlused, ühised palked ja kannatused ning ühine rist mida tunda tuli elus.

Ühendas lapsi ka kodu nagu linnupea oma poegi, kuni tiitvad neid laia maailma kandsid. Aga sealgi viitvad kofku ühised teed ja sihid, südame footid ja hingeigatsused — kuni viimaks köiki rändajaid ühendab armastaja emake maamuld ja üle haudade ja ristide kostab waifne leina laul: Peotäis ma mulda, viimaks kattes jaan. Ei seal mured waetwa rahus hingon ma, kuni mind Jehoo-wa võtab kutsuda. Peotäis mind mulda üffi üle jääb kui köif idud ja noorus mullaks jälle jääb.

Seal katteswad viimased sidemed mida sõlminud kaduwa inimese käsi ja süda. Seal tunneb inimene, kui üürife on köif see, mis köidab teda selle maailmaga ja eluga.

Seal haua juures tõuseb wärisew käsi ja hüüab ahastaw süda: Just siin surma suus ma tahaksin köita end armastuse ja truuduse sidemega, tahaksin köita end sõbraga elus ja surmaks, et ei lahutaks meid ei surm ega haud.

Aga warsti asuwad tööle labidad. Armsa lahunu kirsi taob pea filmade eest. Hauaküngas ja pärjad ja wiimane rist, mida juba tunda aitab kalmuküngas. Ei näe enam sõpra, ei näe kallist uinujat. Weel viimased filmapijarad ja siis tuleb lahkuda, walutatw haaw aga südames.

Köif maised sidemed katteswad ford ... aga üks side jääb, see side mis köidab meid Jumala armastuse külge. See side, mille läbi Euanastaja puudutas igatseja inimese huuli ja südant ja effijati inimlast Ista kodu hellalt talutas.

See side on Kolgatal werega finnitud, Euanastaja südame werega wäritatud armastuse side. Kes selle sideme läbi on seatud, see wõib igal ajal ja igal pool ühes apostliga tunda: Kes wõib meid lahutada Kristuse armastusest? Ei lahuta

wiletjus, ei ahastus, ei tagakiusamine ega nalg, ei ahastus, häda ega mõõt. Kus näeme Jumala armastust? Üks usklik mees oli oma tuulesihi näitajale oma maja harjal kirjutanud sõnad: Jumal on armastus. Tema sõber, kes ilal nii imelikku sõna tuulesipul polnud leidnud, küsis, kas ta sellega on mõelnud, et ka Jumala armastus on sama muutlik ja kindluseta nagu tuul, siis ta wastas: ma tahtsin sellega ainult finnitada: üksköif kust ta puhub kas külmalt põhjast, karmilt idast ehk soojalt lõunast wõi elustawalt ja wärskendawalt põldudele ja aasadele läänest — ifka on Jumal seefama armastus. Sgal ajal igasugustes oludes on Jumal armastus. Hiljem ahastuses, kui ta leinas oma palawalt armastatud elufeltfilife surma järel ta mõtles tänuga ja usuga lipukirjale, mida elu õnnelikul päewil sinna seadis: Jumal on armastus.

Kas on kindlad ja tertwed need sidemed, mis meid Jumalaga ühendama peatwad. Kuidas sõl-mida ja hoida neid? Wõi on nad mõnel kattenud wõi lõhki käristatud, wõi puuduwad koguni? Kuidas luua sidemeid, mis Jumala armastusega köidatwad?

Haige saab tertwets ja paraneb kõige paremine oma sünnipaigas. Ja kui meie armastus, mis siduma peab Jumalaga, nõrgaks wõi tuimaks on saanud, siis tema elustamisets pole paremat paika kui sünnikoht. Kus see on? Kas Sinai, Baran? Labor? Armastus sündis Keetsemanes, kaswas Pilatuse palees (hibuw. kroon), Kolgatal surija Jumala Poja risti all, seda niisutafid Önnistegija wewepiifad.

Ei ükski taifistus siin elus wõi meid lahutada Kristuse armastusest. Ja kui tulewad sügise tormid, meie elulaetw rakkudes wastu kaljut põrkab ja wajuma hakkab ja ühtegi aitajat surmawõitluses ei ole, kui on iduetu aitama armastaja hoolitsetw käsi, siis on meil üks trööft ja finnitus, kui oleme seotud Jumalaga usu ja lootuse sideme läbi, siis wõime kindlad olla, et ka kõige kohutatwamad mäsfatwa surmamere lained, meid eluranda wälja kannatwad. Siis ei lähe meie surmale wastu kui pimedasse öösse, waid meie suus on siis üks wägetw wõidulaul: Seft mina olen selle peale julge, et ei surm ega elu, ei inglid ei wüürstid, ega wägetwad, ei see, mis praegu, ega mis tulew on; ei kõrgus, ega sügawus, ega ükski muu loom ei wõi meid lahutada Jumala armastusest, mis on Seefuse Kristuse, meie Isfanda sees.

I. S.

Teadmifeks koguduse liigetele.

Konfistooriumi poolt on 22. now. f. a. kõigile koguduste õpetajatele saadetud ettekirjutus, mille siin ära toome:

„Koguduste õpetajatele paneb konfistoorium ette kantslist kogudustele teatawaks teha kirikupäewa poolt wastuwõetud ja maksmapandud Gesti Ew. Lut. usu kiriku seadluste alljärgneiwad tähtsamad määrused.

Sga kiriku konfirmeeritud (leeritatud) täieõiguslik liige maksab iga aasta kohta liikmemaksu oma kogudusele (kus tema kirikutäht on), mille suuruse määrab kindlaks koguduse nõukogu, ja ühes sellega ka maksu kiriku seffassa heaks kirikupäewa poolt määratud suuruses.

Liikmemaks, mis jääb diendamata jookstwa aasta lõputks (lõputähtpäewal), loetakse liikmemaksutõlaks.

Liikmemaksu võlglastel ei ole õigust nõuda ühtegi ametitalitust ega võtta osa koguduse peakoosolekust.

Koguduse liikmed, kes oma maksukohustuse kolme viimase aasta kohta täitnud ei ole ega maksufoodustust saanud ei ole, võidib kusetada koguduse liikmete hulgast põhikirja § 44 korras.

Konfirmeerimata (leeritamata) koguduse liikmed langevad kogudusest ja kirikust välja nende täisealiseks saamisega. Nad võetakse koguduse ja kirikuse tagasi konfirmatsiooni saanud.

Redagi, kes kirikusse ei kuulu ei võdi enam pärast tema surma hakata arvama koguduse ja kirikusse kuuluvaks.

Magu ülaltoodust selgub, toovad need määrused mõningaid muudatusi seni maksvasse forda ja nimelt kahes mõttes:

1) Seni oli kindlaks määramata, millal on leeristämise viimane tähtaeg. Nüüd määrab uus kodukord, et viimase tähtajaks on 20 eluaasta. Kes selle eani leeris ei ole käinud, need langevad kogudusest välja. Sellepärast tuleb õigel ajal leeris ära käia. Teatavasti on leeristämise normaalajaks 17—18 eluaastad.

2) Seni võidi ka surma juhul diendada võlgneivaid liikmemakse, kuid uus kord näeb nüüd ette, et kedagi, kes kirikusse enam ei kuulu, ei saa pärast tema surma kogudusse kuuluvaks lugeda. See tähendab, et hooletuid koguduse liikmeid, kes kogudusest välja langenud, ei saa enam kiriklikult matta. See kord on kirikupäeva otsusega kõlvide koguduste kohta maksma pandud. Sellepärast tuleb igal koguduse liikmel iga aasta liikmekaart määratud tähtajaks võtta.

Koguduse täistogu foosolek.

Pühap. 3. deis. s. a. peeti koguduse täistogu foosolekut. Koosoleku avas nõufogu esimehe asetäitja hra A. Keial, kes ka koosoleku juhatajaks waliti. Lemale abiks waliti hra A. Helm. Protokoll kirjutab G. Pastarus. Päevakorras oli: 1) Aruanded; 2) 1934 aasta eelarve; 3) Walimised põhikirja järele; 4) Lääbirääkimised.

Täistogu finnitab ühel häälel 1932 a. aruande, mis näitab aasta jooksul sisetulekuid 4105 fr. 26 senti ja väljaminekuid 4005 fr. 50 s. Ülejääk 99 fr. 76 s. Samuti finnitati ka erikajade aruanne mis näitab sisetulekuid 578 fr. 49 senti ja feisu aasta lõpuks 280 fr. 90 senti.

Koosolek finnitab ka 1934 a. eelarve fogusummas 5900 fr. suuruses.

¹/₃ koguduse nõufogu walimisel finnitatakse nõufogu ettepanekul järgneivaks kolmeks aastaks ametisse järgneivad kandidaadid: 1) Jaan Oidt, 2) Joosep Liimann, 3) Joh. Matson, 4) Aleksander Hansen, 5) Mihkel Tropka, 6) Georg Pastarus, 7) Karl Darfeh, 8) Inhan Karu, 9) Heinrich Wintmann, 10) Julius Sommer.

Nendele asemikudets: 1) Karl Zootsas, 2) Johannes Helm, 3) Jüri Wolots, 4) Aldo Keitaw, 5) Kristjan Dunap, 6) Jaan Karusson, 7) Johannes Kondas, 8) Mart Wiik, 9) Johannes Sotamm, 10) Jüri Boom.

Revisjonikomisjoni waliti: Aldo Keitaw, Mart Loming, Friedrich Pärilin, asemikudets Eduard Welling, Karl Zootsas, Al. Alefand.

Kirikupäewa ja sinodi saadikuteks waliti prof. J. Köpp ja Jaan Hansen, asemikudets Anton Keial ja G. Pastarus.

Kõik otsused ja walimised sündisid ühel häälel. Kinnitati ka liikmemaksu tabel, mille teisel kohal ära toome.

Lääbirääkimistel tõsteti üles furnuaia forraldamise küsimus. Leiti üksmeelselt et on tarwilik roh-

fem rõhku panna kalmistu korrashoiu peale. Suhiti furnuaiawahil tähepanu sellele, et tuleb nõuda enam forda. Arwati ka, et kõik koguduse liikmed peaksid omalt poolt kaasa aitama selleks, et furnuaeda nägusamaks muuta ja korras hoida.

Isëaranis leiti tarwilik olewat, et haudade forraldajad prahti ei kannaks võõrastele platsidele, waid ainult selleks määratud kohtadele.

Ka juhiti tähepanu sellele, et kiriku juures hobuseid ilupuude külge ei kõideta, mille tagajärjel puud wigastada saawad.

Üksmeelne täistogu foosolek lõppes lühikese lõppõnaga õpetaja poolt ja koraali lauluga.

Laiuse koguduse liikmemaksu tabel:

1. Teenijad tüdrukud ja peretütred . . .	Kr. 1.—
2. Teenijad poisid ja perepojad . . .	" 1.10
3. Wäikema pidajad, kel alla 4 tiinu põldu	" 1.40
4. Käsitöölised, kes iseiseiwalt töötawad	" 1.50
5. Maapidajad, kel 12—20 wakamaad põldu ja ametnikud	" 2.50
6. Maapidajad, kel 20—30 wakamaad põldu	" 3.—
7. Maapidajad, kel 30—40 wakamaad põldu	" 3.50
8. Maapidajad, kel 40—60 wakamaad põldu	" 4.—
9. Maapidajad, kel 60—80 wakamaad põldu	" 4.50
10. Maapidajad, kel ü. 80 wakamaa põldu	" 5.—
11. Suurtaupmehed, töösturid	" 5.50

Mees ja naine maksawad ühe palju. Peale selle tuleb maksa 20 senti isiku pealt feikkaasa maksu. Waestel alammäär 20 senti.

1933 a. liikmemaksu diendamise tähtpäew oli 1. juuni.

Meelespidamiseks koguduse liigetele.

1. Lapse sünd tuleb registreerida ühe kuu jooksul koguduse perekonnaseisuametis kantseleis.

Surmajuhud tulevad üles anda kolme päeva jooksul. Matkiva-seaduse järele võetakse hiljaksjäänud registreerijad kohtulikele vastutusele ja koguduste õpetajad on kohustatud igast hilinemisest kohtule teatama, kui nad ise seaduserikkujaks ei taha saada. Sedasama on kohustatud tegema omavalitsuste perekonnaseisu ametnikud.

2. Ristimistähed tulevad hiljemalt kahe nädala jooksul peale ristimist õpetaja kätte ära tuua.

3. Iga koguduse liige pidagu alati meeles leeridõnnistamisel antud pühalikku tütutust Jumala ees — olla ustav koguduse liige, osavõtta jumalateenistustest ja Issanda armulauast ja olla elus tõsine ristiinimene.

Waimulik laulupäew Laiusel.

1934 aasta juulikuu viimasel pühapäeval korraldab kogudus Laiusel waimuliku laulupäewa. Gesatawa on juba koostamisel. Laulupäewast palutakse osa võtma oma ja naaberkihelkondade koore.

Koguduse liikmemaksu võtavad vastu:

Jõgeval: K. Looftas, M. Altvær, N. Lindenberg (Kuristal), D. Nurmman (Wõduveres), V. Lus (Siimustis), Jüri Bloom (Mõisamaal), K. Ant ja Kr. Rahn (Eristveres), S. Woolots (Wõstveres).

Waimastveres: Joh. Looming (Endlas), Joh. Koomet (Tirmas), pr. M. Mutli (Ripofal), U. Allefand (Willastveres), S. Soo Donurmes).

Laius-Lähtveres: M. Tropka (Kodismaal), E. Welling ja U. Tui (Sadalas), E. Mältser (Mõisamaal), S. Wels ja K. Sommer (Bedasli).

Laiusel: H. Winfmann, K. Dursch, K. Palm (Kitvijärvel), Joh. Helm (Willinas), U. Helm (Lõpel), W. Simberg (Mõisaväljal), D. Stamm (Kaiwal), S. Amor, E. Wilter ja S. Karu (Sootagas), Linda Laßmann (Paluperas), U. Hansen (Kantkülas).

Leisipäewal 12. detf. kell 5 p. l. Jõgeva kõrgema algkoolimajas.

Kolmap. 13. detf. kell 5 p. l. Kantküla koolimajas ja kell 7 õhtul Sadala rahvamajas.

Reedel 15. detf. Mõisavälja koolimajas kell 5 p. l.

Laupäeval 16. detf. kell 7 õhtul noorte-koosolek leerisaalis.

Pühap. 17. detf. kell 1/211 hom. kirikus jumalateenistus armulauaga, kell 5 p. l. Kitvijärve endises koolimajas.

Osa võtavad: Sp. J. Järve (kirikus, Painkülas, Siimustis, Jõgeval, Waimastveres, Kantkülas, Sadalas), J. Hansen (Mõisaväljal), M. Wels (Kitvijärvel), G. Pastarus (Mõisaväljal). Sp. U. Kuusik (Kantkülas, Sadalas).

Sündinud ja ristitud 25. mailt — 6. detf.

1. Johannes Simmer. 2. Aino Koort. 3. Eevi Sinka. 4. Liidi Möll. 5. Aho Waldmann. 6. Wirve Alsbach. 7. Eha Mäsepp. 8. Siltoia Virt. 9. Barbara Klimov. 10. Hans Saar. 11. Aino Kirsh. 12. Siiri Liit. 13. Heino Kose. 14. Otto Waher. 15. Kaijo Welt. 16. Ira Tõnisson. 17. Magda Sirel. 18. Helmut Saar. 19. Maie Päid. 20. Wirve Ots. 21. Eduard Woimann. 22. Harald Lullberg. 23. Karl Poom.

Saulatatud.

Jakob Jalakas ja Alide Woimann. 2. Woldemar Birtenfeldt ja Alide-Johanna Pasiiale. 3. August Kase ja Marta Palm. 4. Erich Braun ja Aino-Leontine Gemann. 5. Julius Jakobson ja Hirlanda Kundel. 6. Julius Kosin ja Linda Karu. 7. August Weinberg ja Elfriede Riitel. 8. Ferdinand Anton ja Lydia Weinberg. 9. Johannes Eall ja Annette Eall. 10. August Kaff ja Linda Amor. 11. Ernst Soom ja Aino Limal. 12. Nikolai-Heinrich Kaff ja Maali Malm. 13. Artur Kreetwald ja Elfriede Kufflotow. 14. Miichel Riit ja Juuli Kemmelg. 15. Oskwald Tõruke ja Ella Tõruke. 16. Arnold Sulg ja Elvine Sulg. 17. Albert Eall ja Julie Massene. 18. Otto Kuusik ja Ella Reintweg. 19. Paul Smironin ja Marie Miller. 20. Jaan Kerrestif ja Johanna Juntermann. 21. Wilhelm Noormägi ja Alma-Johanna Lullberg.

Gurnud ja maetud 1933. a.

1. Endel-Woldemar Kaschan. 2. August Koort. 3. Magdalena Lotwisa Sirel. 4. Johan Leitmann. 5. Ann Waltmann. 6. Jaan-Karl Sirel. 7. Leena Feder. 8. Liina Kosin. 9. Mai Anijärve. 10. Mari Waher. 11. Leida Noormägi. 12. Juuli Jakobson. 13. Jaan Karu. 14. Leenu Ränkel. 15. Rudolf Põdra. 16. Leena Ränkel. 17. Liisu Plotwits. 18. Leenu Lupp. 19. Jüri Püttfepp. 20. Miichel Matson. 21. Mart Peebo. 22. Jaan Põtam. 23. Johanna Soosaar. 24. Willem Poom. 25. Jaan Lepp. 26. Leena Loming. 27. Kaarel Smitdt. 28. Eduard-Martin Loming. 29. Anna Olgo. 30. Tõnu Kütt. 31. Jakob-Heinrich Turumann. 32. Ann Toru. 33. Feodor Tõernow. 34. Willem Löns. 35. Miit Siiral. 36. Mart Põtam. 37. Mart Lotis. 38. Mari Reinel. 39. Leenu Lind. 40. Anna Mägi. 41. Mari Mats.

Evangelisatsioon nädala faiva

10. detf. — 17. detf.

Pühap. 10. detf. kirikus (2 Kr. tul. p.) jumalateenistus armulauaga. Kell 5 p. l. Waimastvere rahvamajas.

Esmasp. 11. detf. kell 5 p. l. Painküla koolimajas ja kell 1/27 õhtul Siimusti koolimajas.

3. detf. j. a. õnnistatud:

1. Karl Päären. 2. Karl Jakobson. 3. August Waltmann. 4. Erich Helm. 5. Johannes Sommer. 6. Karl Reintweg. 7. Johannes Orav. 8. Oskwald Jansen. 8. Arnold Looming. 10. Hugo Leichter. 11. Eduard Lepp. 12. Johannes Ein. 13. Heinrich Olgo. 14. Otto Weinmann. 15. August Kaff. 16. Miichel Kangur. 17. Arnold Sirel. 18. Jaan Luufas.

Laulud ewangelisatsiooni nädalal

10. — 17. detf. 1933.

Wiisil: Jumal, wägetw walitseja. P. 182.

1. Onnemaad kõik inimhõlweid Siin maa-
ilmas otstivad. Südametest waiksed palwed
Laeiva poole tõusewad: Näita kõrgem, meie
rada; Kaitse, warja meie koda.

Sessel teel on pääfepaistet, Ilu, rõõmu sageli;
Igal ajal tormi, muret, Pettumusi rohkesti. Kord
me päewao walgusriffad, Kord me warjud kur-
wad, pitad.

Tee siis tihhti kaob ära, Kännak tühi, rõõ-
muta. Kustub õnne koidufära, Sihti film ei seleta.
Purunewad usf ning lootus, Sõprus, armastus
ja twendlus.

Uga üle elumere, Me warjutväljade, Me
rõõmu üürise, Waluõõ ja tormide Paistab iga-
twene walgus Lunastaja Jeesus Krist.

Laeiva walguft meie teele Kalla, Isand,
hellaasti. Olgu tuleks rändajale Jeesus Kristus
alati. Geistku iffa kõigil ilmas Õnne aatekodu
filmas.

Wiisil: Jeesus, surma äratõõtija.

2. Kõikumata minu kalsu, Püha Isand,
Jeesus Krist. Kui ka kiusatusi palju — Wõit-
lemises wõidab rist. Selle ette kumardada Tahan
ja end alandada, Et ka wiimses wõitluses Wõitu
jaakfin Jeesufes.

Sellest ristist hootwab twägi Südamesse mulle
weel, Seft ma tean, mis walu nägi Minu Isand
Kolgatal, Ku! ta wõttis kannatada, Wõla wan-
giff wabastada Mind, et wiimses wõitluses Wõidu
jaakfin Jeesufes.

Elusta mind, Kannataja Püha risti wõidu
wäes; Kinnita mind, Lunastaja, Kui mul surma
häda käes. Ja siis kiites tahan laulda, Kuni
fantakse mind hauda, Et ma wiimses wõitluses
Wõitja olen Jeesufes.

Wiisil: Tänu olgu Jumalal! P. 57.

3. Kallis Jõululapsuke, Minu südant pü-
hitse, Et ma alandufe sees, Elan sinu
palge ees.

Täida minu hinge ja Õige jõulu rahuga,
Et ma wõikfin rõõmustes Käia sinu jälgedes.

Jõululaps, ja Jeesus Krist, Õnnista mind
waewalift, Täa mu sisse elama, Laeiva teele
juhata.

Wiisil: Jeesus rõõmustaja. P. 324.

4. Usf meid üksnes aitab, Õiget rada näitab,
Alles juhatab: Seal on wägetw Jumal,
Nõudke teda omal, Ta teid arwitab. Õnnistades
tõstab käed Teie üle, armu annab, Rahumaale
fannab.

Usf on wägetw wõimus, Kui ta meie waimus
Kaswab tugewaks. Usf maailma wõidab, Patu
fired kõidab, Teeb meid puhtamaks. Mäsfaku ka
tormi-ilm, Usu tee on aga selge, Wõfelgi nii walge.

Usf meil südant täitku, Laeiva tõde näitku,
Mis on hingefuld! Ei siis süda jahtu, Rinnasse
wõib mahtu Palju usu-tuld. See meid eluteede
peal Juhatab ja walguft näitab, Usford taewa
aitab.

Wiisil: Igawene koidufuld. P. 385.

5. Isand, tõsta omad käed Õnnistades
meie üle. Kaitstu meid Su armuwäed Kui
meid tabab saatus wali. Kaskel ajal ütle meil'
„Rahu teil!“

Jeesus, Sinu palge hell, Heledam kui pääffe
walgus, Walgusta, et usfik hulf Walgufes, mis
elu algus Leiab wõõrsil elutee, Kodutee.

Eluallik, Püha Waim, Wõia oma lapsi,
wõia — Waimuga, mis eluwõim. Laeiva rahus
meid nii hoia, Kuni käidud elutee, Kodutee.

Wiisil: Hinge peiute. P. 157.

6. Neg meil kiiresti Lendab järjesti. Päe-
wad, nädalad, kuud kaotwab, Nastad —
igatwiifu waotwab. Ei sealt ialgi Tule tagasi.

Uhes ajaga Meie päewad ka, Tõõ ja higi,
muredega Walu ja ka rõõmudega Warsti mõõdu-
wad. Pole jäädawad.

Püha tarkus see, Et me kogume Warandusi
ajahõlmas, Makstwad igatweses põlwees: „Rikkust
Jumalas, Elu Kristufes“.

Wiisil: Kuis pean wastu wõtma. P. 246.

7. Oh tere, jõuluwalgus, Oh tere armupäew,
Kus särab taewa selgus, Ja kustub ilma
waew! Seft ärka, ristirahtwas, Ja lapsed lau-
lage: Meil' rahutwürst, kes wahtwas, On sün-
dinud ilmale!

Ta lapse wiisi pandud On jõime Petlemas,
Kel taewas omaks antud, Kes ilma funingas.
Et waestel' armu anda Ta waefust õpib seal,
Ja tahab foormat kanda Weel wiimaks risti peal.

Nii wõib ta lunastada Kõik nõtru, willetsfald,
Ja jõuab kuitwatada Ka meie pisarad. Seft tere,
jõuluwalgus, Sa jära fullane, Nüüd tulgu sinu
selgus Tõest' iga hingese.